

בש"פ 7347/19 - שמעון סבח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7347/19

לפני: כבוד השופט י' וילנר

העורר: שמעון סבח

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 7.10.2019 בת"א 25166-07-15, שניתנה על
ידי כב' השופט א' הימן

בשם העורר: עו"ד גלאון קפלנסקי; עו"ד ליגל יחזקאל

בשם המשיבה: עו"ד מיטב דגן

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) בת"א 25166-07-15 מיום 7.10.2019, בגדרה נדחתה בקשה לעיון חוזר בהחלטה לעצור את העורר עד לתום ההליכים נגדו.

רקע

2. העורר הוא אחד הנאשמים בפרשה המכונה "פרשה 512" שעניינה עבירות חמורות אשר בוצעו במסגרת ארגון פשיעה בינלאומי שבראשו עמד יצחק אברג'יל. כתב האישום שהוגש ביום 13.7.2016 נגד העורר ו-17 נאשמים נוספים כולל אישומים בגין עבירות רצח, אלימות סמים ועוד, במסגרת ארגון פשיעה. מתוך ריבוי האישומים שבכתב האישום,

עמוד 1

מיוחסים לעורר האישום השלישי והאישום הרביעי.

3. פרטי האישומים והליכי המעצר פורטו בהחלטות קודמות שניתנו בבית משפט זה בעניינו של העורר (ראו לדוגמה: בש"פ 4398/16 סבח נ' מדינת ישראל (20.6.2016)), ועל כן איני רואה לשוב ולפרטם. אציין אך בקצרה כי האישום השלישי מייחס לעורר מעורבות, ביחד עם נאשמים נוספים בפרשה ועם עדי מדינה, בניסיון לרצוח את זאב רזנשטיין ביום 30.6.2003 בגני התערוכה בתל-אביב. האישום הרביעי מייחס לעורר ולנאשמים נוספים מעורבות בניסיון התנקשות נוסף בזאב רזנשטיין מיום 11.12.2003, אשר בגינו איבדו את חייהם שלושה אזרחים ונפצעו 51 אנשים נוספים.

4. עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו, ובהחלטה מיום 2.5.2016 קיבל בית המשפט המחוזי את הבקשה. ערר על החלטה זו נדחה בבית משפט זה (בש"פ 4398/16; השופט י' דנציגר).

5. בהמשך לכך, ולקראת סיום פרשת התביעה בהליך העיקרי, הגיש העורר בקשה לעיון נוסף בעניין מעצרו לבית המשפט המחוזי. בבקשתו טען העורר, בעיקרו של דבר, כי לאחר שהסתיימה עדותם של כל עדי המדינה בפרשה, יש לקבוע כי חל כרסום משמעותי בראיות המייחסות לעורר מעורבות באירועים מושא האישום הרביעי באופן המצדיק את שחרורו לחלופת מעצר (להלן: הבקשה הראשונה).

6. בהחלטה מיום 9.10.2018 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה, וקבע כי לא חל שינוי מהותי בתשתית הראייתית הלכאורית המחליש את הסיכוי הסביר להרשעתו של העורר בעבירות המיוחסות לו במסגרת האישומים השלישי והרביעי. בהחלטה זו התייחס בית המשפט המחוזי בפירוט רב לטענותיו השונות של העורר בדבר סתירות וקשיים שהתעוררו, לדבריו, בעדויותיהם של עדי המדינה.

7. כעבור כשנה, ולאחר שהעיד בהליך העיקרי מטעם ההגנה, הגיש העורר בקשה נוספת לעיון חוזר בעניין מעצרו (להלן: הבקשה השנייה). בקשה זו חזרה על כלל הטענות שנטענו בבקשה הראשונה בעניין הכרסום הראייתי אשר נובע מעדויות עדי המדינה. בנוסף לכך, טען העורר כי בעת חקירתו הנגדית, באי-כוח המשיבה נמנעו מלהטיח בו את הראיות הרלוונטיות הנובעות מעדויות עדי המדינה או כל ראיה הקושרת אותו לאישומים המיוחסים לו. נטען כי אי-הטחת ראיות אלה בעורר מוביל למסקנה כי חל כרסום משמעותי במסד הראייתי.

8. העורר טען עוד כי בעדותו של אחד מעדי המדינה, המכונה י.מ., הוא ציין כי ראה את העורר מכניס לרכבו מסוג מאזדה את המטען שהוכן. העורר הוסיף כי במסגרת חקירתו הראשית בהליך העיקרי, הוגש באמצעותו פלט בעלויות רכב מטעם משרד הרישוי, ממנו עולה כי העורר לא החזיק ברכב מסוג מאזדה בשנת 2003 – השנה בה אירעו המעשים מושא האישומים השלישי והרביעי. אף מטעם זה, כך נטען, יש לקבוע שחל כרסום בתשתית הראייתית המצדיק בחינה מחודשת של מעצרו.

לבסוף, טען העורר כי הוא עצור מזה כארבע שנים, וכי אף בשל חלוף הזמן יש לשחררו לחלופת מעצר.

החלטת בית המשפט המחוזי

9. בהחלטתו מיום 7.10.2019 דחה בית המשפט המחוזי את בקשתו השנייה של העורר. בהחלטה צוין כי החלק הארי של הבקשה השנייה הוא חזרה על אשר נטען בבקשה הראשונה, אשר נדחתה בהחלטה מנומקת. משכך, נדונו בהחלטה אך טענותיו החדשות של העורר. בתוך כך, קבע בית המשפט המחוזי כי לא זו בלבד שלא חל כרסום ראייתי בעניינו של העורר, אלא שהראיות נגדו אף התחזקו במסגרת פרשת ההגנה. אשר לבעלות על הרכב - בית המשפט המחוזי ציין כי תדפיס המידע של משרד הרישוי הוא פורמלי בלבד ולכן אינו יכול ללמד על השימוש ברכב בפועל. משכך, נקבע כי לא נסתרה עדותו של י.מ וכי לא חל מהפך במסד הראייתי. לבסוף, נקבע כי העבירות המיוחסות לעורר חמורות ביותר, וכי בנסיבות אלה חלוף הזמן אינו מרכיב שיש בו כדי להביא לשינוי בהחלטת המעצר בעניינו.

על החלטה זו נסב הערר שלפני.

הערר דן

10. במסגרת הערר, שב העורר, בעיקרו של דבר, על הטענות שטען בפני בית המשפט המחוזי. העורר טען עוד כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר דחה את בקשתו לעיון חוזר מבלי לפרט ולנמק את קביעתו; כאשר לא נתן משקל מספק לתדפיס רישום הבעלות ברכב; וכאשר דחה את בקשתו מבלי שהתייחס לסתירות בעדויותיהם של עדי המדינה. העורר מדגיש כי הוא יושב במעצר קרוב לארבע שנים וחצי, וכי המשפט נגדו אינו צפוי להסתיים בקרוב. לנוכח כל האמור, נטען כי יש לבחון פעם נוספת את ההחלטה לעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

11. בדיון שנערך לפניי ביום 13.11.2019 חזר המבקש על עיקרי טענותיו, ואילו באת-כוח המדינה סמכה ידיה על נימוקיו של בית המשפט המחוזי והפנתה לעמודי הפרוטוקול מחקירתו הנגדית של העורר, מהם עולה כי הוא עומת עם גרסת עדי המדינה.

דיון והכרעה

12. לאחר העיון בערר ובחינת הטענות שהעלו הצדדים בדיון שנערך לפניי הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

13. בפתח הדברים אעיר, כי על אף שהעורר פירט גם בעררו את טענותיו השונות בעניין הסתירות והקשיים הראייתיים שהתעוררו בעדויותיהם של עדי המדינה, לא ראיתי צורך לדון ולהתייחס אליהם במסגרת החלטה זו. טענות אלה נדונו בהחלטת בית המשפט המחוזי שניתנה לפני למעלה משנה בבקשה הראשונה שהגיש העורר, ולא זהו המקום

והמועד להשיג על הקביעות שנקבעו בהחלטה זו.

טענותיו הנוספות של העורר עוסקות בחקירתו הנגדית על-ידי באי כוח המשיבה ובשאלת בעלותו ברכב מסוג מאזדה בעת האירועים מושאי האישומים נגדו. דין טענות אלה להידחות.

14. כפי שצוין לעיל, עיון בפרוטוקול חקירתו הנגדית של העורר מעלה כי הוא אכן עומת עם הראיות נגדו, ובהן עדויות עדי המדינה (ראו לדוגמה: בעמודים 10113-10109 לפרוטוקול "...משום שאתה יודע שהוא היה שם, שהוא ראה אותך מעביר את המטען" "זה נכון מה ש[עד המדינה א.צ.] אומר שהוא או אבא שלו נתנו את המטען? אתה היית שם?"). נראה כי די בכך כדי לדחות את טענתו של העורר לפיה הוא לא עומת עם גרסאותיהם של עדי ההגנה בעניינו. העורר נשאל על מעורבותו בהעברת המטענים, בדבר נוכחותו בביתו של עד המדינה המכונה ה.צ. ובדבר קשריו עם יתר המעורבים באירועי כתב האישום שנגדו. דברים אלו אינם בגדר רמיזה בלבד וכמצטייר מן הציטוטים לעיל, שאלות אלו מופנות אל העורר באופן ישיר ואף יותר מפעם אחת.

15. כמו כן, לא מצאתי כי יש להתערב אף בקביעת בית המשפט המחוזי לפיה הרישום של משרד הרישוי אינו משקף בפועל את השימוש ברכב. הפסיקה הביעה עמדתה לעניין מעמדו של המרשם במשרד הרישוי וקבעה כי חרף חשיבותו, רישום זה הינו דקלרטיבי ולא קונסטיטוטיבי. לפיכך, תתכן חוסר התאמה בין רישום הבעלות לבין זהותו של המחזיק ברכב (ראו והשוו: רע"א 5379/95 סהר חברה לביטוח בע"מ נ. בנק דיסקונט לישראל בע"מ, פ"ד נא(4) 473, 464 (1997); ע"א 1680/03 לוי נ' ברקול, נח(6) 941, 949 (2004); רע"א 7161/08 המוסד לביטוח לאומי נ' הראל חברה לביטוח בע"מ, עמודים 7-8 (02.06.2011); ע"א 6299/15 עו"ד איתן ארז, בתפקידו ככונס נכסים ספציפיים של החייב עדי קדושים נ' עטרת תעשיות (1996) בע"מ (בפירוק), פסקה 5 (22.05.2016)). נוכח דברים אלו, טענת המשיב כי לא היה רשום כבעלים של רכב המאזדה בשנת 2003, אינה מהווה, וזאת בלשון המעטה, "מהפך ראיתי", המצדיק עיון מחדש בהחלטה לעצרו.

16. לבסוף, אעיר כי משך מעצרו של העורר אכן חריג, אך הוא נבחן אך בימים אלה בבית משפט זה במסגרת בקשה להארכת מעצרו של העורר ושל נאשמים נוספים בפרשה שהגישה המדינה. כפי שציין השופט ע' פוגלמן בהחלטה בבקשה זו: "אף שאיני מקל ראש בפגיעה בחירותו [של העורר, יו.] הנובעת מתקופת המעצר הארוכה, איני סבור כי בשלה העת להורות על עריכת תסקיר מעצר, נוכח עוצמת הסיכון הנשקפת ממנו ... משנמצא כי ההליך מתנהל בצורה יעילה, בהינתן מורכבותו, ועוצמת המסוכנות הנשקפת מהמשיבים, נוכח העובדה שכפי שנקבע לא ניתן ליתן במשיבים אמון כי יקיימו את תנאי השחרור ואף קיים חשש להימלטות, לא מצאתי כי שונתה נקודת האיזון במידה המצדיקה בחינה של מעצר בפיקוח אלקטרוני" (ראו: בש"פ 6835/19 מדינת ישראל נ' אברג'יל, פסקה 12 (11.11.2019)), והדברים יפים לענייננו.

17. סוף דבר: בשים לב לכל האמור לעיל, לא ראיתי להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי. לפיכך, אני מורה על דחיית הערר.

ניתנה היום, כ"ב בחשוון התש"ף (20.11.2019).

ש ו פ ט ת

5 tiny